

ÜÇ TESADÜF

Burçin Ö. Çankaya

■ “Ding dong!”

Hayatımın son yedi senesinin değişmeyen melodisine doğru yürüyorum. Ses dışarıdan değil, içimden geliyor artık. Duymaya gerek yok çünkü kapıya elimi uzattığım an, beynim sanki bu sesi duyuyormuşum gibi davranacak. Ruhum bulutların içinde kaybolmak için can atarken, böyle rüzgâr önünde sürüklenircesine ilerlemekten bıkmışım. Ama ne çare?

Dar kaldırımlı, kalabalık bir yolun kenarındayız. Her sabah aynı yerde, aynı gözler... Kendine binanın kapısında yer tutmuş uzun kulaklı bezgin köpeğimiz –bankamız personelinin nasıl da hayvan sevgisiyle dolu olduğunu göstermek için kullandığı vitrinimiz- yerinden kalkmaya üşeniyor. Artıklarımızla besleriz kendisini, ama yarımızdan çoğu şöyle bir yanımıza yanaşacak olsa; korkudan üçüncü kata sışrayıverir. İnsanoğlunun bu garip davranışlarından yorgun, beni sadece gözleriyle takip ediyor. Adımlarımı sıklaştırıyorum. Sanki koca dünyada başka renk yokmuş gibi genel müdürlüğümüzün özenle (!) seçtiği, fırtına öncesi bir denizin tedirgin grisine boyanmış binamıza vardım sayılır. Boş düşünceler bunlar, müdürler her şeyi bilir, eğer, köpekle çekilmiş resmimiz genel müdürlüğümüz tarafından artı puan olarak değerlendirilecekse, memurların bu konuda fikrinin olması bile saçmadır efendim. Kafamda saçma sapan anıların fısır fısır sesleri...

*“Köpeğin yanında duralım, sevgiyle bakalım lütfen, “Müdür Bey, bir isim bulsaydık, mesela “**BONO**”, “Nasıl, çok şık duruyor.”, “Resmi paylaşırken ismiyle etiketleyelim bence.”, “Ne güzel fikir Naz Hanım, bakın arkadaşlar görevini benimsemek böyle olur.”, “Rica ederim, hi-*

hihi..." Kıskanç gülümsemeler, hırsla sıkılmış yumruklar, "neden benim aklıma gelmedi?" diye hayıflanmalar, daha neler neler... "çek fotoyu!" "Tamamdır arkadaşlar, herkes işinin başına..."

Sabah sabah, formdayım yine. Sami abi, güvenlikçimiz, kapı içinde mevzilenmiş. Duruma bakılırsa hanımı kalkmamış bu sabah, yandaki pastaneden alınmış açmanın yarısı yenik, geleli beş dakika olmamış, ince belli bardakta zehir gibi çay. Şöyle mükellef bir sofranın hayali var gözlerinde. Biraz geç kalmış olsa da müdürden önce gelmiş ya, kurtardı sayılır. Müdür birazdan gelir, o gelmeden bir telaş lokmaları yuvarlıyor. Selamlaşıyoruz; harfler bitkin, birbirine alışık. Tekrardan yılmış anlar yaşıyoruz ardı ardına.

Demir kapı metalik, sert bir sesle kapanıyor. Serin sonbahar havasını arımda bırakıp yeni silinmiş renkli karolarda ince topuklarımı aheste aheste tıkırdatıyorum. Acelem yok, kapıdan girdim, ne de olsa bankanın içindeyim. Önemli olan müdürden önce içerde olmak, gerisi boş. Görüntüler dünyasında yaşadığımızı göre, önemli olan görüntüyü kurtarmak ya, memuriyet hayatının püf noktasını kavramış bir memur olarak artık daha rahat hareket edebilmenin mutluluğunu yaşıyorum. Hayatımdaki tek mutluluğun bu olması, bu mutluluğu tadını uzun uzun çıkararak yaşamama sebep oluyor olabilir, orası başka...

Memuriyetin önemli dönemeçlerini zaman içinde çeşitli tecrübeler kazanarak atlatmış olan ben, yine de bazı sıkıcı anlardan, bazı karşılaşmaları yaşamaktan, onların tekrarından kaçamıyorum.

Hemen hemen haftada üç gün, üç tesadüf bekliyor beni. Hep tekrarlandığına göre tesadüf demek doğru mu bilmem. Amacım yakalanmadan kaçmak. Bazen ikisine bazen birine bazen de hepsine yakalanıyorum. Bugünkü maratonum başlıyor. Sami'nin açtığı kapıdan girdikten sonra, ilk olarak Arzu'yla karşılaşıyorum. Arzu, sağına soluna yaptırdığı dolgulardan şişmiş Arzucuk, dudaklar kıpkırmızı, toka kıpkırmızı, tırnaklar hele... Abartma kelimesi onun durumunu anlatmak için yetersiz. Bir aralar şu kıyafet eleştirme programlarında "Bizimle değilsin!" diyen kadın birden arkasından bitirse ne komik olur diye düşünmeden edemiyorum. Yarışma jürisinin eleştirilerine dayanamayan Arzu önce üzgün üzgün dudaklarını büzecek, sonra yarı ağlamaklı çocuksu bir sesle mızıldanıp küsecek, stüdyodan kaybolup bankonun ardında birden belirecek. Yüzünde hırsla karışık ağlamaklı bir küskünlük, şimdiki gibi.

"Ne haber, geliyor mu arkadaşın bugün?"

Sesinde beklentiden çok kırgınlık, can acıtma tınısı var. Korktuğum basımda. Her şeyi hallettim sanki de çöpçatanlık kaldı. “Sokma burnunu böyle işlere!” diyorum kendi kendime ama çok geç.

“Aramadım, belki gelir, bilmem.”

Bilmiyorum, nasıl söylesem, “Seni beğenmedi, uzaktan görmüş.” diyemem ki. Bir kere beğenilmediğini söylesem de inandıramam. İçinde yaşadığı görüntüler dünyasında, sosyal medyada paylaştığı ardı arkası gelmez özçekimlerine yapılan beğenilerden sonra asla kabullenmez bunu... Asıl korkum belki de tek fiskeyle yıkılabilecek bir özgüven abidesi olması. Ya öyleyse... O zaman dağıldığı yerden onu kim toplayacak? Ben mi? Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Nerden girdim bu işe, hay aptal kafam. Üstelik bana yapılıncı sinir olmama rağmen. Aşk ısmarlama olmuyor işte.

Yüzümde yarım bir gülümseme, hızla uzaklaşıyorum. Birinciye yakalandık, asansör kâbusuna bakacağız.

İşte geliyor, ikinci müdür, asansöre hoop! “Nasıl sın Derenciğim, enerjik ve güçlü müyüz?” Öyle sonuna “ciğim” ekleniş olmasına aldansak, bittik. Memuriyetin bir “Püf”ü de bu. Yeni botokslanmış alnı, akşamdan bigudilenmiş saçlarıyla örtülmüş, o pantolon iki beden dar, kendi de biliyor. Bir an tıkanıyorum, kelimeler aklıma gelmiyor, zorla “Bilmiyorum Merve Hanım, elimden...”

Cümlelerin devamını getiremeden lafı kesip ağzıma tıkıyor; “Biraz daha gayretli olmalıyız, değil mi Deren Hanım?”

Böyle gereklilik kipiyle konuşur her zaman, ancak gereklilik hep sizin içindir; “Yapmalıyız, etmeliyiz, çalışmalıyız.” şeklinde görünse de yapıp edecek olan sizsiniz. İkinci müdürler ve yerine oturmak arzusunda oldukları banka müdürü koltuğuna giden hırs yolunda, gerçekleştirilecek amaçların gereklerini onlar kadar istekli olmaları beklenen biz memurlar karşılarıyoruz.

Telefonu çalıyor. Aman Allah’ım o ne havalar... Telefonu tutuşu, numarayayı görünce gerdan kırışı, o ne garip “Alo” öyle? “Efendim konjonktürel olarak... Yani tüm dünyada piyasalar.. Tabii, tabii... Kıymetli müşterimiz kendileri...”

Acaba bir gün ben de böyle olacak mıyım?

Asansörde Gipsy Kings. “Amour mio, amour mio...” deyip duruyor, kim bilir kaç kez dinlemişimdir bunu. Bıktım bu şarkıdan.

Pahalı parfümü asansörü dolduruyor. O ikinci katta inince de asansörün içi buram buram kokacak. Kapı açılıyor, tahminim doğru, bir parfüm esin-

tisi bırakarak iniyor. Ah, bu koku... Tropikal bir adada, üzerinde turuncu bir şemsiye olan egzotik meyve sularıyla yapılmış bir kadehi yudumluyorum. Asla gidemeyeceğim, o hayal mekânına kaçıyorum. Oradayım işte. Borsa çakılmış, dolar nasıl olduysa sabitlenmiş, Çarşamba hazine bonoları ne olacak?

“Amour mio” ya devam... Kapılar açılıyor. Dördüncü kata geldik. İlk ikiden kurtulamadık. Kendimi hazırlamaya çalışıyorum, bakalım son kâbusum gerçekleşecek mi?

Bankonun arkasına geçip ekranın düğmesine basıyorum. Fişlerim, dosyalarım yerinde, masamın üstü silinmiş. Çerçevelere dalıyor gözlerim. Bankaya geldiğim gün aşağıdaki bankoda çekilmiş ilk resmim. Zamanın nasıl geçtiğini fotoğraflar söylüyor insana. Dalıp gidiyorum. Kafamı kaldırdığım anda onları görüyorum. Bekâr kız görmeye dayanamayan torunlu teyzeler, emekli maaşının üç kuruşuyla dolar almaya gelmişler. Nasıl bir bilinç bu? Yokluk korkusu... Geçmişte çekilen ve şimdi de... Devam edeceği düşünülen.

Kâbus başlıyor. Kaçma ümidi var mı? Belli değil. Ne olacağı belli değil. Aklımı tutamıyorum ki ben. Yine o teyzelerden birinin kolundayım, takılmış gidiyorum. Düğün salonu mu burası? Annemin gözleri nemli, babam katılmış kalmış. Salonun girişinde bekliyorlar. Teyzeler karşımda bana bakıp bakıp gülüşüyorlar. Ben elimde gelin çiçeğim, boynumda teyzelerin bizim bankadan aldıkları dolarlardan yapılmış bir boyun çelengiyle, yüzünü göremediğim damada doğru koşuyorum. O sırada sesi tekrar duymamla kendime gelmem bir oluyor.

“Ding dong!” Yan tarafta Ersin Bey çalışmaya başlıyor.

Teyzelere “Sabahın bu saatinde burda ne işiniz var? Sizin yerinizde olsam öğleye kadar yatardım.” demek istiyorum ama... Benim turuncu saçlı teyze gelmiş. Turuncu şemsiye bunun habercisiymiş meğer... Gözleri gözlerimi arıyor. Ben ona bakınca bana selam verecek ve yanındaki- bugün farklı bir teyze- “Bak bu hanım kızı beğendim bizim oğlana.” diyecek... Zavallı çocuğun haberi bile yoktur. Belki de iki lafın arasına sıkıştırıvermiştir: “Şu bankadaki kızı bir görsen...”

Asansörün kapısında müdürümüzü görüyorum: “Yapmalıyız, etmeliyiz, çalışmalıyız.”

Büyük kupamı çaycı Emine ablaya gösterip gülümsüyorum. Ardından numaratorün düğmesine basıyorum. İşe başlama sırası bende.

“Ding dong!”